

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Перник, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Михаил Анг. Алексов

при участието на секретаря Наташа Т. Динева
като разгледа докладваното от Михаил Анг. Алексов Административно
наказателно дело № 20221720201250 по описа за 2022 година

взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 145 и сл. От Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 72 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба от **Н. Н. Л., с ЕГН *******, с адрес ***** против **Заповед за задържане** на лице с рег. № 19203з-191/04.08.2022г., издадена от ИДПС В. В. Ш. при 01-РУ на МВР Перник. С жалбата се оспорва заповедта за задържане и се прави искане съдът да я отмени като неправилна, незаконосъобразна и постановена при съществени процесуални нарушения.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се чрез пълномощника си - адв. Б. В., вписан в Адвокатска колегия – К.. Адв. В. заявява, че поддържа жалбата. В хода на съдебните прения пълномощникът pledира за отмяна на Заповедта за задържане на посочените в нея основания. Pledира, че не са били съобразени целите за ПАМ, нещо повече счита, че задържането на дете за 24 часа е неоснователна принуда върху дете чрез лишаването му от свобода. Претендира се присъждане на направените от жалбоподателя разноски в производството за възнаграждение на адвокат.

Ответникът по жалбата В. В. Ш. при 01-РУ на МВР Перник- инспектор детска педагогическа стая при 01-РУ на МВР Перник, е участвал в съдебното производство, представляван е от пълномощник юрисконсулт В.. В хода на съдебните прения същата излага съображения, че издадената заповед е законосъобразна и съдържа всички необходими реквизити. Пълномощникът

пледира за постановяване на решение, с което съдът да отхвърли оспорването и да потвърди обжалваната заповед за задържане като законосъобразна. Развива доводи, че заповедта е издадена от компетентен орган, съобразно изискванията на закона и императивно уредените реквизити. Сочи, че не са надвишени целите и съразмерността на ПАМ. Посочва, че въз основа на служебната документация по случая се разкриват обстоятелства, в тази връзка и сведенията на жалбоподателката, които оборват събраните в хода на делото свидетелски показания. Предвид изложеното счита, че жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на исканото възнаграждение.

Ответника по жалбата В. В. Ш. изцяло се присъединява към казаното от юрк. В.. Заявява, че е спазен законът с прилагането на чл. 61, ал. 2 ЗМВР.

Съдът, след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, с преписката и обжалвания административен акт, намира от фактическа страна следното:

На 04.08.2022 г. в централната градска част на гр. Перник Н. Н. Л. била с други нейни приятели и се разхождали- св. Е. Д., св. Р. С. и други лица. Същевременно се разминали с друга компания момичета, с които имали от доста време динамични отношения. В тази компания били С. В. и Х. С., както и други лица. При разминаването между двете компании възникнали словесни нападки, заяждане и помятане на подигравателни коментари по между им. След това едната компания, тази в която били Х. С. и С. В. се отправила към централния градски парк, където по-късно дошли и жалбоподателката Д. и нейните приятели, св. Р. С. и св. Н. Л. като между тях отново възникнал словесен конфликт, като си отправили взаимни обиди и подигравателни реплики. Едно от момичетата С. В. се обадила на баща си- св. В. Ш., който е заемал длъжността ИДПС пти 01 РУ Перник като същият подал сигнал до полицейските служители. При пристигане на полицейските служители същите отвели Н. Л. и нейната приятелка Е. Д. за снемане на обяснения по случая в 01 РУ- Перник. При пристигане в 01 РУ Перник е било снето сведение по случая от Л., видно от приложения по делото доказателствен материал /с.18/ и на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР В. В. Ш.- инспектор детска педагогическа стая при 01-РУ на МВР Перник в изпълнение на служебните си задължения е издал заповед за задържане на Н. Н. Л. с рег. № 192033-191/04.08.2022г. с посочен час 21:00ч, с която е разпоредено задържане на лицето Н. Н. Л., с ЕГН *****, с адрес *****, /непълнолетна/ за срок от 24ч в помещение за временно задържане на Първо РУ при ОД на МВР Перник. Като фактическо основание за издаване на заповедта било посочено: „отправяне на заплахи за физическа саморазправа към непълнолетно лице“. Копие от заповедта била връчена на задържаната срещу подпис. Л. реално не била настанена в ПНЗЛ, а след оформяне на документите по случая в обособено за целта помещение в 01 РУ – Перник, в 22.17 часа била освободена, като видно от приложения по делото протокол за предаване на родителите дете, доведено в Първо РУ- Перник /с.19/ същата е била предадена на 04.08.2022г. в 22:17ч на нейната майка С. С..

Приетата фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите св. Е. Д. и св. Р. С., както и от приетите като писмени доказателства материали по преписката по издаване на оспорената заповед, а именно: кадрова справка на В. В. Ш.- инспектор детска педагогическа стая при 01-РУ на МВР Перник УРИ № 313р20917/22.12.2022 г.; извадка от книгата за задържани лица на Първо РУ – Перник; сведение от Н. Н. Л.; протокол за предаване на родителите дете, доведено в Първо РУ- Перник; Постановление за отказ да се образува ДП с рег. № 2675/2022г..

Съдът кредитира отчасти показанията на св. Д., доколкото намира същите за относими към предмета на делото. От същите се изясни времето и мястото, както и обстоятелствата, свързани с причините за възникналите динамични отношения между лицата, страни по конфликта. Съдът не приема за достоверни твърденията на свидетелката, относно липсата на отправени заплахи между жалбиподателата и Х. С. и С. В.а, доколкото същите съдържат противоречия. В началото св. Д. заявява, че между жалбоподателката и Х. С. е имал нормален разговор, след това твърди „Н. каза на Х. искам да се изясним съвсем нормално“ /с.33 от с.д./. За настоящия състав изявленията на св. Д. са противоречиви. От друга страна същите не кореспондират и с изявленията на св. С. и с приложените по делото писмени доказателства, касателно Постановление за отказ да се образува ДП с рег. № 2675/2022г., както и със сведението, което е снето от Н. Н. Л.. В посоченото сведение /с.18 от с.д./ жалбоподателката ясно е посочила, че от месеци има спор с Х. и С.. По изложените съображения, съдът намира, че показанията на св. Д. в тази част не следва да се кредитират. За изясняване на фактологията по делото съдът взе предвид и показанията на св. С. като намира същите за последователни, логични и достоверни. Като прецени поотделно и в съвкупност доказателствата по делото, съдът възприе за изяснена описаната и приета от състава фактическа обстановка.

С оглед установената фактическа обстановка и след цялостна проверка за законосъобразност на оспорения индивидуален административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, от правна страна съдът формира следните изводи:

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е **неоснователна**, като съображенията за това са следните:

На първо място, съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно-производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отменянето му. Следва да се припомни, че съгласно чл.72, ал.1, т. 1 ЗМВР полицейските

органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Установяването на това обстоятелство е от съществено значение, касателно предприемане на съответните оперативни действия. Същевременно съгласно чл. 30, ал. 1 Конституцията на Република България /КРБ/ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл. 30, ал. 2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Именно ал. 3 на цитираната разпоредба допуска единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи да могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. На следващо място в съответствие с чл. 5, § 1, изр. 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г. /, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. Цитираната разпоредба гарантира защитата на физическата свобода на лицето, която Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по чл. 2, чл. 3 и чл. 4 ЕКПЧ като първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето. След прогласяването му и за да го гарантира, чл. 5, § 1, изр. 2 ЕКПЧ постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б. "а" - б. "f" случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. Настоящият състав намира за необходимо да припомни, че юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по чл. 5, § 1, изр. 2, б. "а" – б. "f" ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /в този смисъл **решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41/**. Не е самоцелно посочването на конкретната практика, доколкото целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна.

Ето защо предвид гореизложените обстоятелства в настоящото производство съдът прие, на първо място, че заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 72, ал. 1 ЗМВР. Видно от приложената кадрова справка В. В. Ш., съгласно заповед №190/02.04.2015г. е назначен на длъжност „разузнавач V“ степен (ДСП), група „Противодействие на престъпления против собствеността“, на сектор „Криминална полиция“ към ОУ- РУ Перник при ОДМВР- Перник, считано от 14.04.2015г. и към настоящия момент. От изложеното следва извод, че заповедта е издадена от материално, териториално и времево компетентен административен орган.

На следващо място настоящия състав приема, че оспорената заповед с рег. № 19203з-191/04.08.2022г. е **законосъобразна, като издадена при спазване на установената форма, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в**

съответствие с материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона – описаните отменителни основания по чл. 146, т. 2-5 АПК. Най-напред реквизитите на съдържанието на заповедта за задържане са изчерпателно изброени в чл. 74, ал. 2 ЗМВР. Съобразно т. 2 на същата разпоредба заповедта трябва да съдържа както фактически, така и правни основания за издаването ѝ, което налага същата да бъде мотивирана, което означава посочване на конкретните фактически обстоятелства като основание за задържане на лицето. За пълнота съдът намира за необходимо да отбележи, че действително съобразно задължителната съдебна практика, обективирана в **Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС**, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган, като в настоящия случай липсва излагане на допълнителна мотивировка. Видно от материалите по делото е, че в заповедта, а и в изпратените доказателства по преписката е направено описание на фактическите основания за издаването ѝ, които да са относими към жалбоподателката Л.. В този смисъл като основание за издаването на заповедта е посочено „отправяне на заплахи за физическа саморазправа към непълнолетно лице“. Подобни констатции са в достатъчна степен конкретизирани, за да обосноват наличие на достатъчно данни за престъпно поведение от страна на жалбоподателя. Нещо повече, видно от писмените доказателства по делото и в частност Постановление за отказ да се образува ДП с рег. № 2675/2022г. /с.20 с.д/, се посочва еднозначно, че „относно отправените спрямо В. и С. обидни думи и изрази, същите биха могли евентуално да обусловят осъществяване на престъплението обида по смисъла на чл. 146, ал. 1 НК...“, която констатция обуславя наличие на достатъчно данни към 04.08.2022г. за престъпно поведение.

На следващо място съдът установи, че в издадената заповед е цитирана в заповедта и приложимата правна норма - чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, с което са спазени изискванията на закона за почване и на правното основание за издаването ѝ. За да е възможно извършването на обективна (а не формална) преценка за законосъобразността на заповедта следва да има изложени фактически основания за нейното издаване, в случая органът е направил описание на фактическата обстановка с посочване: „отправяне на заплахи за физическа саморазправа към непълнолетно лице“. Съдът счита, че така посоченото основание представлява фактически основания за издаване на административен акт. От този начин на посочване на фактическите основания за издаване на оспорваната заповед за задържане става ясно въз основа на какви факти и обстоятелства административният орган е направил обосновано предположение, че лицето е извършило престъпление или за евентуалната му съпричастност в извършване на конкретно престъпление-субективната преценка на органа изцяло кореспондира и със снетото от жалбоподателката сведение.

От съвкупната преценка на доказателствата по делото се установява, че към дата на задържане на жалбоподателката, са били налице достатъчно данни, че е налице извършено престъпление от същата, изразяващо се в

отправяне на заплахи за физическа саморазправа към непълнолетно лице, което обосновава и необходимостта от прилагане на принудителна административна мярка - задържане на лицето за срок от 24 часа, поради което оспорената заповед и административната преписка по издаването ѝ изясняват конкретната фактическа обстановка, която е наложила задържането на Н. Л.. В този смисъл е и установената съдебна практика, която настоящият съдебен състав споделя, а именно **Решение № 12710 от 26.11.2015 г. по адм. д. № 15223/2014 г., на ВАС, V отд., както и Решение № 411 от 09. 11. 2018г. по адм.д. на Административен съд Перник**, където ясно се застъпва становище, „че липсата на описани в заповедта фактически основания за издаването ѝ, съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила“. В този смисъл е безспорно, че непосочване или бланкетно посочване на фактически и правни основания за издаването на заповедта за задържане, изискуеми от разпоредбата чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР е нарушение на изискването и за форма на акта, което във всички случаи ограничава правото на защита на засегнатото лице. В настоящия случай не може да се приеме, че е налице и бланкетно посочване на обстоятелствата, доколкото според настоящия състав не е необходимо за предприемането на съответните действия да се посочи и начина на отправяне на заплахи, доколкото същите могат да бъдат обективирани чрез думи или други изразни средства, в тази връзка не е необходимо детайлното им описване. Само по себе си посочването на начина – отправяне на заплахи за физическа саморазправа в достатъчна степен е конкретизирало поведението на жалбоподателката обосновоало издаването на процесната заповед. В тази връзка съдът прие, че е налице достатъчна конкретика и описване на фактическите данни, от които може да се установи какво е укоримото от закона и обществения морал деяние, извършено от задържаното лице и данните за какво конкретно престъпление са установени към датата на неговото задържане. Нещо повече, не е необходимо оправомощения орган да сочи конкретна правна квалификация, доколкото съобразно върховния ни закон повдигането на обвинение, посочването на правната му квалификация и привличането на лице към наказателна отговорност е правомощие делегирано единствено на прокурора. В този смисъл за обосноваване на основанието в процесната заповед са достатъчни посочените обстоятелства.

Освен това ясно се посочва в чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, че полицейските органи могат да задържат само лице за което има данни, че е извършило престъпление. В случая в заповедта е описано, че Л. е отправяла заплахи за физическа саморазправа към непълнолетно лице. Съгласно чл. 170 АПК, съдът е указал на ответника, че носи тежест на доказване и му е дал процесуална възможност да ангажира доказателства за наличието на посоченото в заповедта правно основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР за задържане на жалбоподателката и да ангажира годни доказателства, от които да се направи обоснован извод, че към момента на издаване на акта Н. Л. е извършила престъпление. От представените и приети по делото доказателства се обосновава категорично такова обстоятелство. Нещо повече, в настоящия случай наличието на извършено престъпление, както и съпричастостта на Н.

Л. в такова се потвърждава и от приложеното по делото Постановление за отказ да се образува ДП с рег. № 2675/2022г. на Районна прокуратура Перник, в което се сочи, че от материалите по преписката липсват данни за осъществяване на престъпление от общ характер, но не и за такова от частен характер, което се преследва по тѣжба на пострадалия.

За пълнота настоящия състав счита за необходимо да отбележи, че действително константната практика на ВАС приема, че за да е налице фактическо основание за налагане на ПАМ по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР не е необходимо да съществуват и да са приложени към преписката доказателства, установяващи по несъмнен начин извършването на престъпление от задържаното лице, тъй като последното е предмет на доказване в наказателното производство, а не в административното. Именно затова и законът борави с термина „данни“ за извършено престъпление, а не „доказателства или факти за извършено престъпление“. В този смисъл данните могат да са писмени или устни (**в този смисъл е решение № 11905/08.10.2014 г. по адм. дело № 906/2014г. на ВАС и др.**). Изложените от настоящия съдебен състав съображения за законосъобразност на заповедта обаче са съобразени и с посочената съдебна практика на ВАС, доколкото в случая се доказва от административния орган наличието на конкретни данни за извършено престъпление от страна на жалбоподателката, нещо повече по преписката има и косвени доказателства за извършено от страна на задържаното лице престъпление или съпричасността му към такова деяние. Доказателствената съвкупност по делото сочи, че действително на посочената дата и място е възникнал словесен спор между две компании между непълнолетни лица, които са си разменили взаимно подигравателни реплики, което доказва наличие на данни за отправени заплахи- устно или чрез поведение на тялото от жалбоподателката срещу друго непълнолетно лице.

Съдът намира, че следва да се отчете и факта на непълнолетната възраст на лицето, съобразявайки и обстоятелство, че нормативното поле по отношение на непълнолетни лица има своите особености изразяващи се в специална, цел, конкретни мерки и т.н. предвид психофизичното развитие на тези лица. Съдът намира, че това е съобразено, доколкото жалбоподателката е била задържана за снемане на сведения и то в срок не от 24ч, а малко повече от един астрономически час, което е видно от писмените доказателства по делото. Същата е била задържана в помещение за временно задържане на Първо РУ при ОД на МВР Перник в 21:00ч, като видно от приложения по делото протокол за предаване на родителите дете, доведено в Първо РУ-Перник /с.19/ същата е била предадена на 04.08.2022г. в 22:17ч на нейната майка С. С..

Във връзка с това съдът намира, че издаването на процесната заповед е в съответствие и с принципа за съразмерност на мярката, регламентиран в чл. 6 АПК. Съобразно посочената разпоредба административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като при изпълнение на един акт не се допуска засягане правата и законните интереси на гражданите в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законната цел. В нормативно определените рамки

административният орган следва да упражнява предоставената му компетентност, когато действа в условията на оперативна самостоятелност, какъвто е настоящия случай. Целта на задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие, като за всеки конкретен случай на задържане данните, установяващи тази възможност/и трябва да бъдат категорични. Доказването на тези данни е в тежест на административния орган, което бе проведено успешно в съдебното производство. При така изложените фактически обстоятелства може да се направи и извода, че в случая приложената принудителна административна мярка оправдава законовите цели за задържане – обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Предвид изложеното, както и срока на задържане на жалбоподателката в съдът прие, че правата и законните интереси на задържания не са засегнати в по-голяма степен от необходимото /в този смисъл [Решение № 13336/24.10.2012 г.](#) по адм. д. № 13969/2011 г. на ВАС, V отд., [решение № 3475/09.03.2012 г.](#) по адм. д. № 5290/2011 г. на ВАС, V отд., [решение № 4768/02.04.2012 г.](#) по адм. д. № 6326/2011 г. на ВАС, V отд. /.

Предвид изложеното, съдът прие, че издадената заповед за задържане на лице с рег. № 1920зз-191/04.08.2022г., издадена от ИДПС В. В. Ш. при 01-РУ на МВР Перник против Н. Н. Л.е е законосъобразна поради което следва подадената жалба срещу същата следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

На основание [чл. 81 от ГПК](#), във вр. с [чл. 144 АПК](#) съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. При този изход на делото - отхвърляне на оспорването, съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да се остави без уважение като неоснователно. В този смисъл счита, че не следва да се обсъжда и направеното възражение за прекомерност на исканото възнаграждение.

Видно от материалите по делото е, че ответната страна не е направила своевременно искане за присъждане на разноски, не е приложен и списък с направените разноски, поради което и съдът не дължи произнасяне по чл. 143, ал. 3 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Районен съд – Перник

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването от Н. Н. Л., с ЕГН *****, с адрес ***** на Заповед за задържане на лице с рег. № 1920зз-191/04.08.2022г., издадена от ИДПС В. В. Ш. при 01-РУ на МВР Перник, с която на осн. чл. 72, ал. 1, т.1 ЗМВР е наложена принудителна административна мярка

„задържане за срок до 24 часа“.

Оставя без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноси за заплатено възнаграждение на адвокат.

Решението може да бъде оспорено по реда Административнопроцесуалния кодекс пред Административен съд – Перник в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____